

פ י נ ח *

הרי שתופס רש"י כי אמנם יתכן לומר שהלכה זו לא שמעה משה עדיין מהקב"ה, ולכן אין לתמוה איך לא ידעה משה — וא"כ מה * מכריחו כאן לפרש שידע ההלכה ונתעלמה ממנו ?

פי' כך במקושש או במגדף, כי גם לשם נסתפק במיתתו.

(5) ואף שכתב רש"י בר"פ בהר"א אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני" וא"כ איך יתכן לומר שלא נאמרה הלכה זו למשה עדיין — ראה לקו"ש ח"ח ע' 39 הערה 45 שרש"י מדייק "אף כל" לותיהן ודקדוקיהן מסיני (ולא כללותיהן) ופרטיהן ודקדוקיהן" כמ"ש לפנינו בנוגע לשמיטה) כי הפרטים (של כולן) לא נאמרו בסיני, ושרש"י ס"ל בפשט"מ כר"י * דכללים נאמרו בסיני ופרטים באהל מועד ** ופי' מקר שש עצים ומגדף וכו' יוכיחו. וראה פרש"י שמיני י, כ. ובשיחת ש"פ שמיני תשכ"ט בארוכה. וראה גם אה"ח כאן.

(6) בגוי"א כאן כתב: דא"כ לקמן בפי' מסעי לא כתיב רק ויצו משה ע"פ ה' וכו' וכאן הוצרך להביא משפטן לפני ה' אלא מפני שנתעלמה ממנו ההלכה. ועדיין צ"ע:

(א) בפ' פסח שני נאמר "עמדו ואשמעה וגו'" (ולא כבפ' מסעי) ומ"מ לא פרש"י שנתעלמה ההלכה כו'.

(ב) אם הוכחתו של רש"י היא ממש"נ בפי' מסעי (שעוד לא למדה התלמיד) הו"ל לרש"י להביא הוכחה בפרוש.

(7) ומ"ש רש"י שנתעלמה ממנו ההלכה במעשה זמרי (בלק כה, ו) היינו לפי שנא' שם "והמה בוכים" והיינו על שנתעלמה ההלכה. וראה גם פרש"י שם, ז: ראה

א. על הפסוק: "ויקרב משה את משפטן (של בנות צלפחד) לפני ה'", מעתיק רש"י התיבות "ויקרב משה את משפטן" ומפרש: "נתעלמה הלכה ממנו. וכאן נפרע על שנטל עטרה לומר והדבר אשר יקשה מכם תקרי' בון אלי". ד"א ראוי' היתה פרשה זו להכתב על ידי משה אלא שזכו בנות צלפחד ונכתבה על ידן".

לכאורה כוונתו להסביר התמי' — איך יתכן שבסוף הארבעים שנה משה לא ידע דין עקרי כסדר נחלות. "מש"פטן" של בנות צלפחד ? — ומיישב זה בב' אופנים: (א) דודאי ה' ידוע לו משפטן מתחלה, אלא שנענש ו"נתעלמה ההלכה ממנו". (ב) ש"ראוי' היתה פרשה זו להכתב וכו'".

וצריך להבין:

(א) הלא מצינו כמה פעמים בתורה, גם לפני פרשה זו, שנסתפק משה בהנוגע להלכה מסויימת * ורש"י לא פירש בהן שנתעלמה ההלכה ממנו —

(*) מלא יו"ד כי במסורת כולם מלאים חזק א' (בית שמואל שמות גטין). וראה מנחת שי ר"פ פינחס וש"נ לזוהר (רכ, א' ז) וכו'.

(1) פרשתנו כו, ה.

(2) דברים א, יז.

(3) בתיב"ע כאן (ובנה"ל) שבארבעה דינין: כאן, פי' מגדף: אמור כו, י ואילך (ובפרש"י). פי' פסח שני: בהעלתך ט, ו ואילך. פי' מקושש: שלח טו, לב ואילך (ובפרש"י). וראה גם מסעי לו, א ואילך. וראה לקמן הערה 7, 24. ועוד.

(4) וראה במושב זקנים עה"ת כאן: פר"ש נתעלמה ממנו וכו' וקשה אמאי לא

(*) ראה גם לקו"ש פ' בהר"א תשל"ו ס"ה ואילך.

(**) להעיר מפרש"י משפטים (כד, יב) שכל תרי"ג מצות בכלל עשה"ז הן, תלויות בהם.

(ה) ידוע, שכאשר רש"י מפרש ב' פירושים בענין א', ה"ז מפני שכל אחד מהם לבדו אין בו כדי ליישב הכתוב לפי פשוטו בכל הפרטים, ומה שיש להקשות לפי' האחד, אין להקשות לפי' השני — והפי' הראשון הוא הקרוב יותר לפשוטו של מקרא; וצריך להבין: מה הן הקשיים בכ"א מפירושים אלו שבשבילם הוזקק רש"י להביא שניהם?¹¹

ובש"ס (סנהדרין ת, א. ב"ב קט, א) אי' ל' כתיבה, בנוגע לכאן ובמקושו (ובנוגע לפסח שני לא נזכר בש"ס), ורש"י בוחזר בלשונו של הספרי בפסח שני ובלשונו של הש"ס כאן!

(11) במשכיל לדוד כתב דלפי' הראשון קשה דסנהדרין (ת, א): מי כתיב ואש-מיעכם ושמעתי כתיב אי גמירנא וגמירנא ואי לא אזלינא וגמירנא.

אבל בפרש"י אינו מעתיק חיבת „ושמעתי" דמזה מוכח דעל ל' „תקריבון אלי" נפרע. וכן מוכח מזה שלא העתיק רש"י בפירושו לפסוק זה (דברים א, יז — שגם שם פי' שנסתלק ממנו משפט בנות צלפחד) אלא התיבות „תקריבון אלי".

וגם מ"ש דלפי' ב' ק"ק שלא נאמרה לו פי' נחלות עד האידנא — ראה לקמן בפנים שקשה לפ' כן בכונת רש"י. ולקמן ס"ג שכונת רש"י גם לפי' זה שנאמרה ההלכה לפנ"ו.

בש"ח כתב: דלטעם הראשון קשה מניל דנתעלמה ממנו הלכה ולמא משה לא רצה לפסוק הלכה בלי ידיעת הקב"ה כמו ודתיב לעיל גבי ויהי אנשים גוי' בפ' בהעלותך דלא פי' שם שכאן נפרע ממנו ה"ה ה"ג, לכך פי' ד"א. ולפי' ד"א קשה למה לא כתיב הכא כמו התם עמדו ואשמעה וגו' לכן פי' גם טעם הראשון.

ואינו מובן:

(א) מה נשתנה הלכה זו שלא רצה לפ' סוק בלי ידיעת הקב"ה מכל שאר ההלכות שפסק?

ומה שמביא ראי' מפ' פסח שני הרי

(ב) בפ' הב' ג"כ קשה ע"ד הנ"ל: לכאורה כוונת רש"י במ"ש „ראוי' היתה פרשה זו להכתב וכו'" שלא נאמרה לו עדיין פרשה זו, ומפרש הטעם למה לא נאמרה לו: „שזכו בנות צלפחד וכו'". וקשה למה דוקא כאן מפרש רש"י הטעם שלא נאמרה לו עדיין ולא בפ' הקודמות הנ"ל.

(ג) אם כוונת רש"י ליישב איך יתכן שמשה לא ידע הלכה זו, הו"ל להעתיק מהכתוב רק „ויקרב משה וגו'", ומזה הי' מובן שכונתו לכללות הענין, ולמה הוצרך להעתיק גם „ויקרב משה) את משפטן"?

(ד) בפירושו בפ' בהעלותך (בדיני פסח שני) — (פירוש שלכאורה דומה הוא לפירושו השני כאן). כתב רש"י „וראוי' היתה פרשה זו להאמר וכו' שזכו אלו שחאמרו על ידיהן" — וצלה"ב למה שינה כאן וכתב „ראוי' היתה פרשה זו להכתב וכו' ונכתבה על ידן"¹².

מעשה ונזכר הלכה אמר לו למשה מקוב-לני ממך כו'. אבל זה (שפנחס ידעה) בפני עצמו אינו הוכחה שנתעלמה הלכה כי לולא חידוש פרש"י — פשוטי דקראי משמע שמעשה פנחס הי' קנאה דחלול השם. כן — אפ"ל שלמד זה (או דקס"ד שיש ללמוד זה) — במדות שהתורה נדרשת בהן באותן שאדם לומדן עצמו. אלא שבהמשך למה שכבר פרש"י ש-נתעלמה הלכה (ממ"ש „והמה בוכים") מפ' ראה מעשה וכו'.

(8) וכן הבין במשכיל לדוד כאן. ראה לעיל הערה 3.

(9) ואין לומר שכונת רש"י שמשה ידע ההלכה ועשה עצמו כלא יודע (עיניו הדין!) ושאל מהקב"ה בכדי שכתב הפרשה ע"י בנות צלפחד!

(10) בספרי אי' בב' מקומות ל' אמירה

ב. והביאור בכל זה :

עצם הענין, שמשם נסתפק בנוגע להלכה מסוימת, אין בזה משום תמי', כי כנ"ל, י"ל שהלכה זו עדיין לא שמעה מהקב"ה; ואפילו בסוף שנת הארבעים, כמו בנדו"ד — וכו"כ ד"י נים ועקריים נאמרו בפרשיות שלאחרי פרשתנו, אלא שכאן הוקשה לרש"י בלישנא דקרא "(ויקרב משה את) משפטן" — מדוע תיאר הכתוב הענין בלי "משפט" ולא בלי "דבר", שהוא לשון הרגיל בכגון דא, וכמו שמצינו כ"פ בפרשיות הקודמות יי (וכמובא גם ברש"י כאן: "והדבר אשר יקשה מכם גו'")?

ההפרש בין "דבר" (בנדו"ד) ל-"משפט": "דבר" כולל כל הענין ה"מדובר, הטענות והשקו"ט וכו'; "משפט" פירושו — הפס"ד והבידור (דה"ה הלכה) שבהענין. ומכיון ששאלת משה מהקב"ה היא לכאורה מצד אי ידיעתו ההלכה והפס"ד, א"כ איך מתאים לומר שמשם "הקריב" לפני הקב"ה את משפטן" — הפס"ד וההלכה.

ולכן מפרש רש"י שאכן ידע כבר משה את ההלכה, ושפיר נקט הכתוב ל"משפט" להדגיש שהמדובר הוא בפס"ד ברור וידוע לו, ובכל זה הי'

שם י"ל שלא ידע משה ההלכה כדלקמן בפנים.

(ב) איך משמע במ"ש "ויקרב משה את משפטן" (ולא "עמדו ואשמעה") שנתעלמה ממנו הלכה? וראה לקמן בפנים ס"ב.

(12) ראה יתרו יח, טו, כב, כו, משפטים כב, ה, ועוד.

(13) ראה במלבי"ם ותורה תמימה כאן.

(14) ראה פרש"י תצוה (כה, טו): טע'

נות הבע"ד כו' שמברר כו'.

זקוק "להקריב" את המשפט לפני הקב"ה לפי שבשעה זו "נתעלמה הלכה ממנו" (וכאילו אמר הכתוב ש"משפט" זה הי' בידו ונתעלם ממנו בשעה זו יי וע"כ הקריבו לפני ה'). והוא גם טעמו של רש"י שמעתיק (לא רק תיבת "משפטן" לחודא, אלא) גם "(ויקרב) משה", כי לשון "משפט" שייך כאן רק לגבי מעשה מכיון שהוא ידע ההלכה מכבר (משא"כ אם היתה השאלה ע"י אחר לא הי' מתאים תואר זה).

ועדיין יש לתמוה, איך שייך לומר שנתעלם הלכה ממש"י רבן של כל ישראל שקבל תורה מסיני וכו', ולכן ממשיך רש"י "וכאן נפרע וכו'", להס"ביר שהלכה זו נתעלמה ממנו בתור עונש: לפי "שנטל עטרה לומר והדבר אשר יקשה מכם תקריבון אלי", לכן נפרע במדה כנגד מדה יי שנתעלמה ממנו ההלכה.

ג. אלא שלפי' זה קשה: והלא אמירתו של משה "והדבר אשר יקשה וגו'" היתה בשנה הראשונה לאחר יצי"מ יי, וטענת בנות צלפחד היתה בשנת הארבעים, כמו שפרש"י לפני"י, ואיך יתכן שהקב"ה המתין ל"ט שנה ולא סיבב סיבה שיתתקן הדבר (ה' דורש תיקון) מיד יי; ובפרט שעיי

(15) והוא גם מה שרש"י מדייק עה"ס והדבר אשר יקשה מכם וגו' (דברים א, יז): נסתלק ממנו משפט בנות צלפחד.

(16) להעיר מפרש"י פקודי לח, כב, שמיני י, ב.

(17) ראה בפרש"י נח ז, יא, יתרו יח, יא, נשא ה, כד, ועוד.

(18) ראה פרש"י יתרו שם, יג.

(19) פרשתנו כו, ב.

(20) במשכיל לדוד כאן כתב (וראה גם

אמנם לפי זה קשה: האם בשביל זכותן של בנות צלפחד יפסיד משה רבינו — שתתעלם הלכה ממנו?? ולכן מביא רש"י פירושו הראשון (ויתרה מזו — תופסו כעיקר) שנת-עלמה ממנו הלכה מפני ש"נפרע על שנטל עטרה וכו'".

ד. מהענינים המופלאים הרמוזים בפרש"י זה:

לשון זו ש"נתעלמה הלכה" ממש נאמרה גם בס"פ בלק במעשה זמרי, ולכאורה דורש ביאור: למה דוקא בשנים אלו נתעלמה הלכה ממנו?? והביאור בזה ע"ד ההלכה (ויומחזק יותר הפי' שע"ד הפשט): התעלמות ההלכה ממש הור"ע הנוגע לא רק למשה, אלא גם לכל ישראל שהם מקבלי ההלכה ממש. שהרי אינם יודעים כלל ע"ד מציאות פס"ד זה עד שתאמר פעם שני' וילמדה משה לישראל. ועוד: גם לאחר זה, הרי זו הלכה שהיתה בה שכחה ואינה דומה להלכה שלא חלה עלי' שכחה לעולם. ואמחז"ל: מיגמר בעתיקתא קשיא מחדתא. (בעניננו — עכ"פ בנוגע ל"משה).

ומכיון שכן, מובן שהתעלמות ה"הלכה ה"ז חסרון במעלת מסירת ה"

העיכוב עלולים ישראל לטעות ולחשוב שגבון הדבר שנטל עטרה כו', מאחר ששמעו כזאת מפי משה רבינו??

ולכן מפרש רש"י: "ד"א ראוי היתה וכו'", היינו: ד"א למה נתעלמה ממנו הלכה

(ולא שחזור (בפירושו זה) ממ"ש בתחלה שנתעלמה הלכה ממנו (כי אין בזה קושי, וגם מל' "משפטן" מוכח שצ"ל כן כנ"ל)) —

לא משום ש"כאן נפרע וכו'". אלא שאדרבא "ראוי" היתה פרשה זו להכתב ע"י משה, אלא שזכו בנות צלפחד ונכתבה על ידן. ולב' הפי' — מדייק רש"י ואומר "לה" כתב, ו"נכתבה", דוקא, שרק כתיבתה של הפרשה והלכה זו בתורה באה בזכותן של בנות צלפחד, אבל אמ"ר תה של הלכה זו מהקב"ה לא באה על ידן, כי כבר אמרה למשה (אלא שנתעלמה ממנו בתור עונש או בכדי שתכתב על ידי בנות צלפחד).

כרא"ם דברים א, יז) שנפרע דוקא בהלכה זו לתוספות פרעון שראתה עין נשים מה שלא ראתה עינו (עדמ"ש בתנחומא כאן) אבל לפרש"י (בפסוק ז) הרי ראו ס' זו כתובה במוט, וא"כ הרי לא היו סתם נשים וכו'.

וגם מ"ש שהי' לטובתו בזה שהי' סמוך למיתתו שלא יוכל איזה רשע לביישו בזה קודם בחייו, הרי מובן שיותר הי' נחשב לטובתו להעמידו על טעותו מיד, וגם שלא יטעו בזה ישראל, כבפנים.

21) ראה פרש"י תשא לו, ו. אבל כאן שעלולים כל ישראל לטעות שעשה כהוגן הי' צ"ל נפרע מיד, אלא שלהיות שמ"מ יש לזדחוק דלמה בשביל זה תושלל ממש אפשריות גדולה יותר לעשות תשובה, ולכן (גם מטעם זה, וראה לקמן סוסי"ג) פי' זה הוא הראשון והעיקרי.

22) דוגמא ומעין — הדין דאין אומרים לאדם חטא בשביל שיוכה חבירו. ראה אנצ"י תלמודית בערכו הדיעות בזה.

23) ראה לעיל הערה 21.

24) ראה פרש"י מסות לא, כא. אבל שם מובן הטעם: לפי שבא משה לכלל כעס וכו', משא"כ כאן.

25) ראה גזרים לח, סע"א. ה"ל ת"ת לאדה"ז פ"ב סוף ה"י ובמ"מ והערות שם.

26) יומא כט, א.

אינו נאמן לומר שההלכה היא דקנאין פוגעין בו".

וכן בטענת בנות צלפחד הרי אמרו "והוא לא הי' גוי בעדת קרח" — וכיון ש"גזקו לומר" שלא הי' בעדת קרח שחלקו על משה הרי נעשה משה "נוגע בדבר" בנידון זה, ולכן י"ל ש"אין שומעין לו" בפסק הלכה זו.

(31) ואף שאמרה גם קודם מעשה כ"מבואר בפרש"י בלק (כה, ז) — הרי כל ששמעו ההלכה או נתעלמה מהם וכמשיג כל עדת בניי והמה בוכים ואמילו פתח נזכר רק כשראה מעשה.
(32) פרשתנו כו, ג.
(33) לי פרש"י פרשתנו שם.
(34) ראה ברבינו בחי כאן, וראה גם ברמב"ן פרשתנו שם.
(35) ומ"מ לאחר ששמעה מהקב"ה הי' נאמן מפני כמה טעמים:

(א) להסוברים דת"ח שמורה הלכה ובא וכו' לא חיישין דמשקר אלא שאומר בדומי (ראה דעות בזה בשו"ת הצ"צ שם) הרי מכיון שאמר לו הקב"ה ההלכה בפ"י בנוגע לבנות צלפחד נסתלק החשש שאומר בדומי. (ב) לכל הדעות נאמן במילתא דעבידא לגלוי (פרש"י יבמות שם ד"ה דהא, ט"ז יו"ד סוסי רמב. שו"ת צ"צ שם) והרי כאן עבידא לגלוי כשתכתב ס"ת למטה*.
(ג) מכיון שבפ"י זו נאמר גם "ואם אין לו בת וגו'" הי"ז "מעשה אחרנא בהדה" שאז נאמן (יבמות צח, א).

(*) ואין לומר דכיון דגם כתיבת ס"ת למטה הוא ע"י משה לא יהי' נאמן גם בכתיבתו הואיל והוא נוגע בדבר, דפשוט דאין חשוד להסות משפט נחלת בנות צלפחד, חשוד שישלול (ע"י שיכתוב זה בתשב"כ) ולעולם המציאות דס"ת כשי"ה וכל הדינים הקשורים בזה.

הלכה ממשה רבינו לבניי; אולם יוצ"א אות מן הכלל הן שתי ההלכות הג"ל (במעשה זמרי ובטענת בנות צלפחד): ע"י שנתעלמה ההלכה ממשה או לא הפסידו בניי בקבלתן, כי גם לולא התעלמות ההלכות לא היו יכולים לקבל משה עצמו בשעה ההיא — וכדלהלן.

דהנה אי' בגמרא: "כל ת"ח ש"מורה הלכה ובא, אם קודם מעשה אמרה שומעין לו, ואם לאו איך שומ"עין לו". ופי' בתוס' "דהיינו דוקא היכא דהוא עצמו נוגע בדבר", דאז אין שומעין לו אם לא אמרה קודם המעשה.

והנה בנדר"ד הי' זה בשעת מעשה ומשה הי' "נוגע בדבר" — בשתי ההלכות (דמעשה זמרי וטענת בנות צלפחד):

במעשה זמרי פרש"י: "אמרו לו, משה, זו אסורה או מותרת אם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך", בדבריהם אלו עשאוהו "נוגע בדבר" בהגידו, ולכן יש מקום לומר שבנדר"ו

(27) יבמות עז, א.

(28) שם ד"ה אם.

(29) ראה השק"ט בשו"ת צ"צ חאה"ע"ז סי' טו (סי' ג"ד) אם נקרא נוגע בדבר (בנדר"ו דת"ח שמורה הלכה כו') גם כ"ש אין בזה הגאט ממון, שנחלקו בזה מה ר"ט (שו"ת חת"מ סי' ט) ומהריב"ל (הובא בשו"ת מהר"ט שם) וש"ך (ח"מ סי' מו קס"ו).

(30) בלק כה, ו.

ומעתה, זה ש"נתעלמה ההלכה" ב" מעשה זמרי וטענת בנות צלפחד אינו ענין של הפסד בקבלת הלכות אלו, כי גם לולא ההתעלמות לא היתה אפשריות לקבלן ממש מפני היותו

"נוגע בדבר", ולכן סבב הקב"ה שתת"עלמנה ממנו דוקא הלכות אלו שלא יגיע הפסד — מהתעלמות ההלכה — לבנ"י.

(משיחת ש"פ פינחס תשכ"ו)

פִּינַח ס

„למה נסמכה לכאן כו' ; ברפ שלח :
„למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת
מרים כו' ; ברפ בהעלותך : „למה
נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשי-
אים כו' . ועוד.

(ב) סמיכות הפרשיות בנדוד —
מובנת היא בפשטות : כיון שע"ע (סוף
מ' שנה במדבר) לא נאמרה עדיין
פרשת הקרבנות, מוכרח הקב"ה לצוותם
ע"ז עתה, קודם התחלת משנה תורה
„(אשר דבר משה)", דאם לא עכשיו
אימתי ?

גם אין לפרש דקשה לרש"י כפל
הלשון „צו גו' ואמרת אליהם" —
אשר חד מהם לכאורה מיותר, כי :

(א) אז הו"ל לרש"י להעתיק מהכתוב
קודם לפירושו (או — בפירושו) גם
„ואמרת אליהם" (כי ע"ז נתעוררה
הקושיא).

(ב) לקמן בפ' מסעי (בשייכות ל-
גבולות הארץ) נאמר ג"כ „צו את בני"
ואמרת אליהם" ולא פרש"י מידי .

(ג) בכלל נאמר בתורה עוד פעמים

א. בתחלת פרשת הקרבנות בפר-
שתנו : מעתיק רש"י את התיבות „צו
את בני" ומפרש : מה אמור למעלה :
יפקוד ה'. אמר לו הקב"ה עד שאתה
מצוני על בני צוה את בני עלי. משל
כו' (כדלקמן ס"ב).

וצלה"ב : מה קשה לרש"י בתיבות
„צו את בני" שהוצרך לפרשם ? ואי
משום תיבת צו — הרי כבר פירשה
רש"י ברפ צו ובהדגשה : אין צו אלא
ל' זירזו מיד ולדורות — היינו שבכ"ח
אין פי' אחר ל„צו" ?

יש מפרשים : דרש"י בא לבאר ה-
סמיכות דפרשה זו לפרשה הקודמת
„יפקוד ה'". זוהי כוונת רש"י במ"ש
„מה אמור למעלה יפקוד ה'", כלומר :
מהו הקשר בין פרשתנו להאמור ל-
מעלה „יפקוד ה'" ? ומתוך „אמר לו
הקב"ה כו'".

אבל קשה לפרש כן ברש"י, כי :

(א) סגנון רש"י בכיו"ב — כשבא
לפרש סמיכות פרשיות — הוא „למה
נסמכה כו' .", וכלשונו בפרשה זו עצמה
עה"פ „עלה אל הר העברים" —

(1) כת, ב.

(2) כו, טז.

(3) במשכיל לדוד כתב : „ק"ל אמאי
כתיבה בל' ציוי ולא בל' דבור כו' —
אבל אינו מוכן, דהא בפשטות נאמר „צו"
כאן ללמד שהציוי הוא „מיד ולדורות",
וכמפורש בפרש"י לאח"ז (פסוק ד) : וכאן
צוה לדורות.

(4) רא"ם, רע"ב, דבק טוב. וכ"ה בפס"ז
כאן : למה נסמכה פי' יפקוד ה' לפ' ה-
קרבנות כו'.

(5) כו, יב.

(6) ואף שעדיין יקשה למה לא נאמרה
לעיל בפ' קרבנות דפ' אמור — הרי גם
לפרש"י אינו מתורץ (דדוחק גדול לחמר
שהקב"ה לא ציווה על פ' קרבנות זו לעיל
בפ' אמור בכדי לענות על בקשת משה
„יפקוד ה'" — „עד שאתה מצוני כו'") !

(7) ראה רש"י רפ אמור.

(8) לה, ב.

(9) והרי שם אין שייך לפרש כפרש"י
כאן.